

Дно річки вистеляють блискавки,
Метаються в повітрі ластівки,
Громи стрясають луни-перелуни,
Сріблясто напинає на вітрах,
І чорні хмари навівають страх.

Куди не глянеш — все мов нереальне:
Стоїть край шляху дерево печальне,
Гудуть дроти високовольтних ліній,
Чорніє човен між розквітлих лілій,
Лежить село, неначе на картині,
Біліючи хатами по долині.

А в тім селі ні голосу, ні звуку,
І вікна випромінюють розпуку.
І двері навхрест дошками забиті,
І журавлі криничні сумовиті,
І тихий сад біля старої школи,
І дітям в ній не вчитися ніколи.

Навколо пустка і печаль біблійна,
Навколо смерть, незрима і повільна,
Чортополохом обрій заростає,
Зело і квіти стронцій роз'їдає,
І час пересипається пісками
На полі, що шуміло колосками.

А по ночах, трагічне і фатальне,
На землю ллється світло асторальне,
І фантастично-сіре мерехтіння
Породжує примарливе видіння
Людей, які від наглої біди
Пішли із цього краю назавжди.

Поволі слід за ними заростає,
І дош свинцевий землю засіває,
І дно ріки встеляють блискавки,
І, розметавши крила, ластівки
Ширяють на чорнобильських вітрах,
І чорні хмари навівають страх.
